

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

11. ledna 2015

Zaslali:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: GENESIS 20-21, ŽALMY 23-25, MATOUŠ 13

VEDENÍ SLEPÝCH

Když jsme se nedávno s mou ženou procházeli v parku Lake District, uvědomil jsem si, že termín odevzdání tohoto kázání se rychle blíží. Seděli jsme u oblíbené stezky, která vede po terase přes vodopád Cat Bells, a dívali jsme se na jezero Derwent Water, když kolem nás po dvou přešla skupina asi šestnácti výletníků. Všimli jsme si, že v každém páru byl jeden téměř nebo zcela nevidomý. Pomyslel jsem si, že v tom musí být nějaké ponaučení, a později jsem si přečetl čtení pro 11. leden 2015.

Jedna z kapitol praví: „*Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno*“ (**Žalm 23:1-3**). Jakého požehnání se nám dostalo, že máme takového pastýře, který nás vede a provází našim životem; náš pastýř je nám stále k dispozici, je vždy věrný, zná naše potřeby lépe než my sami a bez přestání se stará o naše duchovní zdraví.

Péče, kterou projevovali průvodci u vodopádu, je v ostrém kontrastu se slovy Ježíše v úterní kapitole – **Matouš 15:14**: „*Nechte je: slepí vedou slepé. A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy.*“ Ježíš promluvil velice otevřeně o farizejích a zákonících, kteří jej kárali, neboť jeho učedníci nedodrželi některé z malicherných „tradic starších“. V **Matoušovi 15:7-9** čteme: „*Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, když řekl: Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.*“ Uděláme dobře, pokud se vyvarujeme této nástrahy.

Když jsme se dívali, jak se výletníci ubírají po cestě dále, shodli jsme se na tom, jak nesobecká, ale pravděpodobně velmi uspokojující byla úloha průvodců. Byli jsme zajedno v tom, že bychom rádi dělali něco podobného. Museli jsme si však připustit, že ačkoliv jsme v důchodu, nebyli bychom schopni najít si čas na takový závazek – máme pořád spoustu práce, staráme se o starého rodiče a malá vnoučata; přičtíme k tomu nákupy pro starší přátele, návštěvy, ranní setkání u kávy, pravidelné srazy, shromáždění Bratří v Kristu, klub mladých, nedělní školu, přípravu na biblické přednášky a tak dále...

Pokud by se kněz a levita později na cestě do Jericha setkali, je možné, že by společně našli mnoho dobrých náboženských důvodů, které by ospravedlnily to, proč neprojevili soucit člověku v nouzi.

Lukáš 10:29-33: „*Zákoník se však chtěl ospravedlnit, a proto Ježíšovi řekl: A kdo je můj bližní?*“ Ježíš mu odpověděl: „*Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem.*“ Ježíš nepochybně postavil ve svém podobenství zvolil tak, aby to mělo co největší dopad na jeho posluchače (a na nás – jeho čtenáře). Chování lidí, kteří pocházeli z vrstev považovaných za nejzbožnější, bylo v ostrém kontrastu s chováním opovrhovaného Samařana. Ježíšovi posluchači museli být šokováni z náznaku, že kněz a levita mohli udělat něco tak nesprávného. Ježíš zpochybňuje pocit sebeuspokojení; vyzývá nás, abychom se zamysleli nad svými motivy. Opovrhovaný Samařan projevilo soucit, riskoval své bezpečí pro druhého – byl připraven zřici se svého pohodlí.

„*Ve své spravedlnosti mě ved’.*“ Žalm 5:8 je prosbou, kterou Boží služebníci opakovali po mnohá staletí. Víme, že když se jedná o duchovní věci, jsme všichni do jisté míry slepí. Musíme neustále

pohlížet směrem k Ježíšovi, uchopit jeho nataženou ruku, zamýšlet se nad tím, co by dělal, kdyby byl v naší situaci.

V Žalmu 24 si David pokládá rétorickou otázku: „*Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě? Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě. Ten dojde požehnání od Hospodina, spravedlnosti od Boha, své spásy.*“

Nacházíme zde spojitost s **Matoušem 13:47-50**: „*Anebo je království nebeské jako síť, která se spustí do moře a zahrne všechno možné; když je plná, vytáhnou ji na břeh, sednou, a co je dobré, vybírají do nádob, co je špatné, vyhazují ven. Tak bude i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů.*“

Ježíšova podobenství v Matoušovi 25 o pannách a o hřivnách umocňují účinek ponaučení, které nám říká, že máme následovat Ježíšovo učení; je však zajímavé, že jediné a velice silné podobenství, které Ježíš užívá, když učí o nadcházejícím soudu, má překvapivé téma. **Matouš 25:34-40**: „*Tehdy řekne král těm po pravici: ‚Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.‘ Tu mu ti spravedliví odpoví: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtily jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako počestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?‘ Král odpoví a řekne jim: ‚Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili.‘“*

Všimáme si rovněž překvapení a utrpení těch, kdo byli odmítáni. Soucit, který projevuje Samařan, se shoduje se zde vyjmenovanými vlastnostmi, pomocí nichž byli popsáni lidé, kteří byli shledáni spravedlivými. Není tu ani zmínky o těch, kdo nejvíce studovali; to, co je důležité, je stav našeho srdce a naše motivy.

Pavel nás také nabádá, abychom se nechali vést Duchem (**Galatským 5:18**): „*Dáte-li se však vést Božím Duchem, nejste už pod zákonem.*“ Vyjmenovává pak dílo těla a varuje nás, „*že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím*“ (**verše 19-21**).

„*Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony*“ (**verše 22-24**).

Jakub ve svém listu rovněž vysvětluje, co rozumí pod „čistou zbožností“. **Jakub 1:26-27**: „*Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná. Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa.*“

Podle mého názoru „ochrana před poskvrnou světa“ zcela jistě neznamená, že bychom se měli stát poustevníky a vystavět si zeď, která by nás účinně chránila před veškerými náročnějšími situacemi. Ježíš se nepochybně stýkal se všemi druhy lidí; ačkoliv jej jeho soucit vedl mezi ty, kteří podle zákoníků a farizejů nepatřili do civilizované společnosti, jeho vynikající charakter a příklad inspiroval lidi, aby se změnila a připodobnili se mu, namísto toho, aby se jimi nechal ovlivnit nesprávným směrem.

Kéž jsme jako dobrá půda z Ježíšova podobenství o rozsévači, dobrá půda, kde Ježíšovo slovo zapustí kořeny a přinese dobré plody. Modleme se, abychom porozuměli, až uslyšíme, co nám Ježíš říká, a až to uvidíme; ať nikdy nenecháme své srdce propadnout lhостejnosti, ať nikdy nezavřeme oči a neodmítneme nechat se vyléčit. Nechme se neustále vést Ježíšem, naším Dobrým pastýřem, jenž nám slíbil, že bude neustále s námi.

Židům 4:16 „*Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.*“

Bratr Rob Gillingham: Clevedon, V.B. 11.1.15